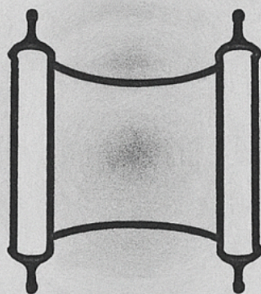


בס"ד

The Rebbe
Sichas Nun Beis
Parshas Toldos



Dedicated To:

ר' נחום אהרן & חיה

ליטשקאווסקי

May Hashem pour Shefa upon you

To find more Maamarim and to dedicate one visit:

ChassidusNow.com

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

משיחות ליל ג' (כ"ח מרחשון), ליל ה' (א' דראש-החדש כסליו), ויום השבת-קדש (ב' כסליו),
פרשת תולדות ה'תשנ"ב

From the talks of Tuesday night, the third (the twenty-eighth of Mar-Cheshvan), the night of Thursday, the fifth (the first of Rosh Chodesh Kislev), and the holy Shabbos day (the second of Kislev), Parashas Toldos 1992.

Introduction

The Lubavitcher Rebbe (1902–1994), whose teachings reveal the deepest dimensions of Torah and their direct relevance to every Jew's daily avodah, presents in this maamar-cycle a far-reaching explanation of Parshas Noach and Parshas Toldos. Drawing from the essence of Chassidus, the Rebbe shows how the names, themes, and inner structure of these parshiyos illuminate the relationship between the soul and the body, the role of Torah before and after Matan Torah, and the revelation of Atzmus through mitzvos, Chassidus, and the unique energies of the month of Kislev.

(א)

Several times a matter was spoken regarding the names through which the Torah portions are called, that even though simply these names were established based on the beginning of the section, behold, since they were established according to the custom of Israel, for Torah is Torah, they are certainly with the ultimate precision (as with all matters of Torah).

דבר כמה-פעמים אודות השמות שבהם נקראים -
פרשיות התורה, שאף שבפשטות נקבעו שמות אלו
על-שם התחלת הסדרה, הרי כיון שנקבעו על-פי
מנהג ישראל שתורה היא, הרייהם בודאי בתכלית
(הדיוק) (ככל עניני התורה).

And one of the proofs to this is from the name of the weekly portion, Parashas Toldos: the beginning of the portion is “And these are the generations of Yitzchak” (Bereishis 25:19), similar to the beginning of the second portion in the Torah, “These are the generations of Noach” (Bereishis 6:9).

ומאחת ההוכחות לזה – משמה של פרשת השבוע,
פרשת תולדות: התחלת הפרשה היא “ואלה תולדות
יצחק” (בראשית כ"ה:י"ט), כמו התחלת הפרשה
השניה בתורה, “אלה תולדות נח” (בראשית ו':ט).

And since both portions begin with the same words, “(And) these are the generations,” therefore, in order to call them (by the name of their beginning) with names that distinguish between them, it is fitting to call the first by the word closest to the beginning of the portion, “generations,” and the second— in order to distinguish it from the first by calling it with a name different from the name already given to the first— “Yitzchak.”

וכיון ששתי הפרשיות מתחילות באותן תבות,
(ו)אלה תולדות, הרי כדי לקרואן (על-שם התחלתן)
בשמות שיבדילו ביניהן, מתאים לקרות הראשונה
על-שם התבה הכי קרובה להתחלת הפרשה –
תולדות, והשניה – כדי להבדילה מהראשונה
בקריאת שם שונה מהשם שנתן כבר לראשונה –
(תולדות) יצחק.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

And since the custom of Israel became established and spread (as printed in all the Chumashim, and similarly in the calendars) that we call the first “Noach,” and the second “Toldos,” it is proven that the calling of the names is not based on the first word, or the first word that distinguishes it from another portion, but rather in a manner that the name should be with the greatest precision.

And it was explained elsewhere that these names (“Noach” for the first portion and “Toldos” for the second) fit the content of the portions: the content of “These are the generations of Noach” (Bereishis 6:9) is not the telling of the birth of his sons (generations in the simple sense) of Noach, for that was already stated at the end of Parashas Bereishis and is repeated here only as detail connected with the content of the portion, but rather it is the telling of the events of Noach, and therefore it is called (after him) “Noach.”

And the content of “These are the generations of Yitzchak” (Bereishis 25:19) is not the telling of the events of Yitzchak, for many events, and fundamental events—his birth, the Akeidah, the match and marriage—are in the portions (Vayeira and Chayei Sarah) that precede this, but rather it is the telling of the birth of his sons, as Rashi explains: “Yaakov and Esav, who are said in the portion,” and therefore it is called “Toldos,” whose meaning (in its simple sense) is “children.”

(ב)

And it is possible to add and to explain also regarding the content of the names of the portions as they are in themselves (in addition to their relevance to the content of the portion), that since they became part of the Torah, including also Torah meaning instruction, one must learn instruction in the service of a person to his Creator also from the names of the portions as they are in themselves.

ובכיון שנקבע ונתפשט מנהג ישראל (כמה דפס בכל החמשים, ועל דרך זה בהלוחות) שקורין הראשונה בשם נח והשנייה בשם תולדות, מוכח שקריאת השמות היא (לא על-שם התבה הראשונה, או התבה הראשונה שמבדילה אותה מפרשה אחרת, אלא) באופן שיהיה השם בדיוק ביותר.

ונתבאר במקום אחר ששמות אלו (נח לפרשה הראשונה ותולדות לשנייה) מתאימים לתוכן הפרשיות: התוכן ד”א”ל תולדות נח” (בראשית ו:ט) הוא (לא ספור לידת בנים (תולדות בפשוט) של נח, שכתב נאמר בסוף פרשת בראשית, ונקבל כאן כפרט בתוכן הפרשה) – ספור המאורעות של נח, ולכן נקראת (על שמו) נח.

והתוכן ד”א”ל תולדות יצחק” (בראשית כ”ה:י”ט) הוא (לא ספור המאורעות של יצחק, שהרי כמה וכמה מאורעות, ומאורעות עקריים: לידתו, העקדה, השידוך והנשואין, הם בפרשיות (וירא ויחי שרה) שלפני זה, אלא) ספור לידת בנים, כפירוש רש”י: “יצקב ועשו האמורים בפרשה”, ולכן נקראת תולדות שפירושו (בפשוט) בנים.

ויש להוסיף ולבאר גם בנוגע לתוכן שמות הפרשיות בשלעצמם (נוסף על שיכותן לתוכן הפרשה) – שפירוש ששעשו חלק מהתורה, כולל גם תורה מלשון הוראה,

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

And in our case, the portion of Toldos, that “Toldos” is (not the first matter, the first time in which it is possible to use this name, but rather the second matter) after Noach.

And as an introduction— that in the explanation of the names “Noach” and “Toldos” (not in connection to the content of the matter and the portion, but the names themselves) regarding their lesson and instruction in the service of a person: “Toldos” refers to the essential offspring of tzadikim— good deeds; and “Noach,” the name of the person which indicates his essence, is relevant to the birth of existence (in the simple sense of offspring), when he is called by a name.

And an explanation and clarification is required:

1) The harmony (in the inner dimension of the matters) between the explanation of the names as they are in themselves with the explanation of the matter and the portion, for at first glance, they are the opposite of each other.

For: in “Noach” — the explanation of the name is relevant to the essence of the existence (birth) of a person (in the simple sense of offspring), and the explanation of the matter is relevant to good deeds, as Rashi explains: “To teach you that the main offspring of tzadikim are good deeds.”

And the opposite is the case in “Toldos,” for the explanation of the name is relevant to good deeds, while the explanation of the matter is relevant to birth (offspring in the simple sense), as Rashi explains: “Yaakov and Esav who are said in the portion.”

2) And the main point— the explanation of the lesson and instruction from “before Toldos” and from “Toldos” that comes after Noach:

Regarding “Noach” — since the name of the person that he is called at his birth is not (seemingly) relevant to his service in good deeds (the offspring of tzadikim), what is the matter of “Noach” (before Toldos) in the service of a person?

יש ללמד הוראה בעבודת האדם לקונו גם משמות הפרשיות כשלעצמם, ובגדול דיון, פרשת תולדות, שתולדות הוא (לא הענין הראשון, בפעם הראשונה שיכולים להשתמש בשם זה, אלא הענין השני) לאתרי נח.

ובהקדמה – שפרוש השמות נח ותולדות (לא) בשיכות לתוכן הענין והפרשה, אלא השמות עצמם) בשיכות להלמוד וההוראה בעבודת האדם, קאי תולדות על עקר תולדותיהם של צדיקים – מעשים טובים, ונח, שם האדם שמורה על עצמותו, שיהי ללדת המציאות (על-דרך תולדות כפשוטו), שאז נקרא בשם.

והדרוש באור והסבר

א) ההתאמה (בפנימיות הענינים) דפרוש השמות כשלעצמם עם פרוש הענין והפרשה, שלכאורה, הריהם הפכיים זה מזה

פי: בנח – פרוש השם שיהי לעצם מציאות (לדת) האדם (על-דרך תולדות כפשוטו), ופרוש הענין שיהי למעשים טובים, כפרוש רש"י: “ללמדך שעקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים”

והפכו בתולדות – שפרוש השם שיהי למעשים טובים, ופרוש הענין שיהי ללדה (תולדות כפשוטו), “כפרוש רש"י: “יעקב ועשו האמורים בפרשה

ב) ועקר – באור הלמוד וההוראה מכח שלפני תולדות ומתולדות שלאתרי נח

בנוגע לנח – כיון ששם האדם שנקרא בלדתו אינו שיהי (לכאורה) לעבודתו במעשים טובים (תולדותיהם של צדיקים), מהו הענין דנח (לפני תולדות) בעבודת האדם

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

And regarding “Toldos” — since it comes after “Noach” (and several portions in between), one must say that the intention is not the good deeds (simply) that are in the beginning of the service, but rather a further elevated level in good deeds that comes after the introduction of “Noach” (and the other portions in between).

And one must explain its content and its matter, this level in the service of a person. Apparently one could say that “Noach” indicates a state of rest (rest of the soul and rest of the body) so that the service of fulfilling Torah and mitzvos can be properly, as the Rambam writes regarding the physical blessings in the Torah, “so that they be free to learn wisdom and do the mitzvah,” and therefore the order is that “Noach” precedes “Toldos,” for in order that the service and “Toldos” (good deeds) can exist, one must first precede a state of “Noach” (rest).

But it is more reasonable to say that the precedence of “Noach” to “Toldos” is not only (in time) because of the necessity of the matter, but rather a true precedence (in Torah), a precedence in level.

(ג)

And it is possible to say the point of explanation in this: the distinction between Parashas Noach and Parashas Toldos is similar to the distinction between before the giving of the Torah and after the giving of the Torah. For it is known that the preparation and the beginning of the giving of the Torah was through the service of Avraham, and in particular through the circumcision, and after this was the birth of Yitzchak (who was born from holy seed).

ובנוגע לתולדות — כיון שבא לאחריו נח (ועוד כמה פרשיות שביניהם), על-כרחו צריך לומר שאין הכוונה למעשים טובים (סתם) שבהתחלת העבודה, אלא לדרגא נעלית במעשים טובים שבאה לאחריו (ההקדמה ונח) ושאר הפרשיות שביניהם.

וצריך לבאר תכנה וענינה של דרגא זו בעבודת האדם. לכאורה אפשר לומר שנח מורה על מצב של מנוחה (מנוחת הנפש ומנוחת הגוף) כדי שתהיה העבודה דקיום התורה ומצוות כדכעי, על-דרך מה שכתב הרמב"ם על הנעדים הגשמיים שבתורה, “כדי שיהיו פנויים ללמוד החכמה ולעשות המצוה,” ולכן הסדר הוא שנח קודם לתולדות, כי כדי שתוכל להיות העבודה ותולדות (מעשים טובים), בהכרח (להקדים מעמד ומצב דנח) (מנוחה).

אבל, מסתבר יותר לומר שהקדימה דנח לתולדות היא לא רק (בזמן) בגלל ההכרח שבדבר, אלא קדימה אמיתית (בתורה), קדימה במעלה.

ויש לומר נקודת הביאור בזה: החלוק שביין פרשת נח לפרשת תולדות הוא על-דרך החלוק בין לפני מתן תורה ולאחרי מתן תורה — כידוע שההכנה וההתקלה דמתן תורה היתה על-ידי עבודתו של אברהם, ובפרט על-ידי המילה, ולאחרי-זה היתה לידת יצחק (שנולד מטפה קדושה).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

And it follows that in Parashas Toldos, “And these are the generations of Yitzchak the son of Avraham; Avraham begot Yitzchak” (Bereishis 25:19), the first whose entire existence and offspring are after the preparation and beginning of the giving of the Torah, begins the service connected with the giving of the Torah.

And in the portions before this, and in particular Parashas Noach, in which (only) at its conclusion and ending (only) Avram was born, behold this is service that is before the giving of the Torah.

And its meaning in the service of Israel (after the giving of the Torah) is that “Noach” refers to their existence of Israel that is before (and precedes) the Torah, and “Toldos” refers to their service of Israel in the fulfillment of Torah and mitzvos, through which their true existence (as they precede the Torah) comes into actuality and revelation, as will be explained.

ונמצא, שפּרשת תולדות, “ואלה תולדות יצחק בן אברהם, אברהם הוליד את יצחק” (בראשית כ"ה:י"ט), הראשון שכל מציאותו ותולדותיו לאחר ההכנה וההתחלה דמתן תורה, מתחילה העבודה הקשורה עם מתן תורה.

ובפרשיות שלפנייזה, ובפרט פרשת נח, ש(רק) בסיומה וחתימה (רק) נולד אברם, הריזו עבודה שלפני מתן תורה.

וענינו בעבודתם של ישראל (לאחרי מתן-תורה) – ש“נח” קאי על מציאותם של ישראל שלפני (וקודמת לתורה), ו“תולדות” קאי על עבודתם של ישראל בקיום התורה ומצוות, שעל-ידי-זה באה מציאותם האמתית (כפי שקודמים לתורה) בפעל ובגלוי, כדלקמן.

(ד)

And the explanation of the matter: it is stated in Tana D'vei Eliyahu that two things preceded the world, the Torah and Israel, and I do not know which of them preceded; when it says “Command the children of Israel,” “Speak to the children of Israel,” I say that Israel preceded.

That this precedence is primarily in level, meaning that the superiority of Israel is greater than the superiority of the Torah.

But, in order that the superiority of Israel should come in actuality and revelation, there must be fulfillment of the Torah.

As stated in Tana D'vei Eliyahu Rabbah—a parable to a king of flesh and blood who has sons in his house and has an elderly servant among them who teaches his sons pleasant ways and good deeds... so, too, the words of Torah tilt Israel to the side of merit, educate them in mitzvos, and bring them to the life of the World to Come.

Meaning that through the Torah the superiority of Israel comes in actuality and revelation.

ובאור הענין: איתא בתנא דבי אליהו שני דברים קדמו לעולם, תורה וישראל, ואני יודע איזה מהם קודם, כשהוא אומר צו את בני-ישראל, דבר אל בני-ישראל, אומר אני ישראל קדמו.

שקדימה זו היא בעקר במעלה, הינו, שמעלתם של ישראל גדולה יותר ממעלת התורה.

אבל, כדי שמעלתם של ישראל תבוא בפעל ובגלוי, צריך להיות קיום התורה.

כדאיתא בתנא דבי-אליהו רבה: משל למלך בשר ודם שיש לו בנים בתוך ביתו ויש לו עבד זקן ביניהם שהוא מלמד את בניו דרכים נאים ומעשים טובים... כך דברי תורה... מכריעין את ישראל לכף זכות, מחנכין אותם במצוות ומביאין אותן לחיי העולם הבא.

הינו, שעל-ידי התורה באה מעלתם של ישראל בפעל ובגלוי.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

And the explanation in this: the essential superiority of Israel in the essence of their existence—“Israel and the Holy One, blessed be He, are entirely one”—exists even without the fulfillment of Torah and mitzvos, pleasant ways and good deeds.

As in the parable of a king of flesh and blood who has sons, for the love to the sons is an essential love even when they do not have pleasant ways and good deeds.

(And on the contrary: in children who have pleasant ways and good deeds, who are fit to be loved also from the perspective of intellect, the essential love is not recognized so much.)

However, this essential superiority relates to His essence, may He be blessed (that Israel are one with His essence), and not (so much) to the existence of Israel themselves—their own superiority.

And through this, that Israel fulfill the Torah and the mitzvos, that they are seen in their superiority in pleasant ways and good deeds, the superiority that is from the essence (“children”) also comes into the aspect of revelations (pleasant ways and good deeds).

Meaning that in their superiority that is from the aspect of revelations, the essence is drawn and penetrates.

And even though the essence is infinitely beyond revelation, and certainly the absence of revelation does not detract from the essence—and on the contrary, the essence is in concealment since revelations are not vessels for the essence—nevertheless, since the essence is not defined by anything at all, it is not possible that it must be specifically in concealment.

Rather, it is certain that it can also come in revelation, and therefore the true matter of the revelation of the essence is in drawing it in actuality and in revelation specifically.

וההסברה בזה: מעלתם העקרית של ישראל בעצמם מציאותם, “ישראל וקדושא-ברוך-הוא כלא חד”, גם לולי קיום התורה ומצוות, דרכים נאים ומעשים טובים.

כבמשל דמלך בשר-ודם שיש לו בנים, שהאהבה לבנים היא אהבה עצמית גם כשאין להם דרכים נאים ומעשים טובים.

ואדרבה: בבנים שיש להם דרכים נאים ומעשים טובים, שראוי לאהב אותם גם מצד השכל, לא נפרת כל-כך האהבה העצמית.

אבל, מעלה עצמית זו מתחסת לעצמותו יתברך (שישראל הם חד עם עצמותו יתברך), ולא (כל-כך) להמציאות דישראל עצמם, מעלה שלהם.

ועל-ידי זה שיששראל מקומים התורה ומצוות, שרואים המעלה שלהם בדרכים נאים ומעשים טובים באה המעלה שמצד העצם (בנים) גם בבחינת (הגלויים) (דרכים נאים ומעשים טובים).

הינו, שבמעלה שלהם שמצד בחינת הגלויים, נמשך ונחדר העצם.

ואף שהעצם הוא באי-ערך להגלוי, ובדאי שהעדר הגלוי אינו גורע בעצם, ואדרבה, העצם הוא בהעלם כיון שגלויים אינם כלים להעצם, הרי לאידך, כיון שהעצם אינו מגדר בשום דבר, לא יתכן שיהיה מכרח להיות בהעלם דוקא.

אלא בודאי יכל לבא גם בגלוי, ולכן אמתת הענין דגלוי העצם הוא בהמשכה בפעל ובגלוי דוקא.

(ה)

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

And in a similar manner, in the very existence of Israel itself—a soul in a body: just as regarding Torah and Israel we prove from what is said in the Torah, “Command the children of Israel,” “Speak to the children of Israel,” that the Torah is for the sake of Israel, a command to Israel, and therefore Israel preceded, so one can prove this also regarding soul and body.

Since the commandments of the Torah are not relevant to the soul while it is in Gan Eden, but only after its descent below to be enclothed in the body, one must conclude that the body precedes, and for its sake the soul was created (and how much more so the entire chain of worlds).

And the explanation in this—in accordance with the well-known principle that the choice of the Essence is specifically in the physical body:

There is superiority in “choice” also regarding a “son,” for in a son the love of the father to him is a natural love; their bond is from a level in which the beloved son has standing (the advantage of “son”), and not from His Essence, may He be blessed.

Whereas in choice, there is no standing for the chosen thing at all, only that so He chose with free choice, which is His Essence itself.

And its example in the distinction between the soul and the body: the soul is “a part of G-d above truly,” a part through which one grasps the Essence; and as it is written, “You are children to the Lord your G-d,” like a son who is a part from the essence of the father.

Its bond with the Holy One blessed be He is from a level in which there is standing for the advantage of “son,” and not from His Essence itself; whereas the body, which in itself has no elevation (the material body that resembles in its materiality the bodies of the nations), the Holy One blessed be He chose it with free choice, which is from His Essence—and thus its bond is from His Essence itself.

ועל־דִּרְדֹּנָה בְּמִצִּיאוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל גּוֹפָא – נִשְׁמָה בְּגוּף: כְּשֶׁם שֶׁבְּנוֹגַע לְתוֹרָה וְיִשְׂרָאֵל מוֹכִיחִים מִמֶּה־שֶׁנֶּאֱמַר בְּתוֹרָה “צוּ אֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל”, “דַּבֵּר אֶל בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל” (שֶׁהַתּוֹרָה הִיא בְּשִׁבִּיל יִשְׂרָאֵל, צוּי לְיִשְׂרָאֵל) שֶׁיִּשְׂרָאֵל קָדְמוֹ.

יֵשׁ לְהוֹכִיחַ מִזֶּה גַם בְּנוֹגַע לְנִשְׁמָה וּגּוּף, שֶׁכִּיּוֹן שְׂצוּיֵי הַתּוֹרָה אֵינָם שִׂיכִים לְנִשְׁמָה בְּהִיּוֹתָהּ בְּגוּף־עֶדֶן, אֲלֵא לְאַחֲרֵי יְרִידָתָהּ לְמִטָּה לְהִתְלַבֵּשׁ בְּגוּף, עַל־כִּרְחוֹף צָרִיד לומר, שֶׁהַגּוּף קוֹדֵם, וּבְשִׁבִּילוֹ נִבְרָאָה הַנִּשְׁמָה ((וְעַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה כָּל סֵדֶר הַהִשְׁתַּלְשָׁלוֹת)).

וְהַסְבָּרָה בְּזֶה – עַל־פִּי הַיָּדוּעַ שֶׁבְּחִירַת הַעֲצָמוֹת הִיא בְּהַגּוּף הַגִּשְׁמִי דִּןְקָא:

יֵשׁ מַעֲלָה בְּבְחִירָה גַם לְגַבִּי “בֶּן”, שֶׁבְּ“בֶּן” שֶׁאֵהֶבֶת הָאֵב אֵלָיו הִיא אֲהָבָה טְבִיעִית, הַהֲתַקְשָׁרוֹת בֵּינֵיהֶם הִיא מִמְדְּרָגָה שִׁישׁ בָּהּ תְּפִיסַת מְקוֹם דֶּה־“בֶּן” הָאֲהוּב (הַמַּעֲלָה דֶּה־“בֶּן”), וְלֹא מִעֲצָמוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ מִמֶּשׁ.

מִה־שֶׁאֵין־בֶּן בְּבְחִירָה, אֵין בָּהּ תְּפִיסַת מְקוֹם דֶּה־דַּבֵּר הַנִּבְחָר כָּלֵל, כִּי אִם שֶׁכָּךְ בָּחַר בְּבְחִירָה חֲפְשִׁית שֶׁהִיא מִעֲצָמוֹתוֹ מִמֶּשׁ.

וְדִגְמָתוֹ בְּהִתְלִוּק שֶׁכִּיּוֹן הַנִּשְׁמָה לְגוּף: שֶׁהַנִּשְׁמָה הִיא “חֵלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל מִמֶּשׁ”, חֵלֶק שֶׁעַל־יָדוֹ תּוֹפְסִים בְּהַעֲצָם, וְכֵמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר “בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם”, כֵּמוֹ הֵבֶן שֶׁהוּא חֵלֶק מִעֲצָם הָאֵב.

הַתְּקַשְׁרוּתָהּ עִם הַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא הִיא מִמְדְּרָגָה שִׁישׁ בָּהּ תְּפִיסַת מְקוֹם לְהַמַּעֲלָה דֶּה־“בֶּן”, וְלֹא מִעֲצָמוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ מִמֶּשׁ; מִה־שֶׁאֵין־בֶּן הַגּוּף, שֶׁמִּצַּד עֲצָמוֹ אֵין בּוֹ עֲלוּי (“גּוּף” הַחֲמָרִי הַנִּדְמָה בְּחֲמָרֵיּוֹ לְגוּפֵי אֲמוֹת־הָעוֹלָם), אֲלֵא שֶׁהַקְּדוּשָׁה־בְּרוּךְ־הוּא בָּחַר בּוֹ בְּבְחִירָה חֲפְשִׁית שֶׁהִיא מִעֲצָמוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ – הָרִי הַהֲתַקְשָׁרוֹת הִיא מִצַּד עֲצָמוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ מִמֶּשׁ.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

And in further detail: the choice of the Essence is also in the soul, for the very fact that the soul is a “son” to the Holy One blessed be He is because so He chose in His free choice.

But since in the soul there is the advantage of “son,” the choice of the Essence is not recognized in it; and through its descent and enclothing in the body (which has no elevation, only the choice of the Essence), the choice of the Essence in the soul is revealed.

And on the other hand, the advantage of the choice in the body is related to His Essence (the Chooser), and not to the body (the chosen), which in itself has no elevation (even after the choice).

And through the soul (which has the advantage of “son”) enclothing itself in the body to enliven it, refine it, and purify it through the fulfillment of Torah and mitzvos, an elevation also occurs in the body, that the choice of the Essence is revealed in it in a manner that is related to it and revealed within it.

And after the choice of the Essence is revealed in the body (through the soul enclothing itself to refine and purify the body through the fulfillment of Torah and mitzvos), then it is also revealed in the soul (through the body) that it is not only “son,” but it also possesses the choice of the Essence.

And according to this, it is possible to explain the content of the idea that in the future the soul will be nourished from the body—that in this time, the time of the service of refining and purifying the body, the main emphasis is that the revelation of the light of the soul (the advantage of the revelations) be drawn and penetrate into the body.

And in the future, after the completion of the refinements, the main emphasis will be on the revelation of the Essence that is above revelations, and therefore the soul will sense that its bond with the Holy One blessed be He is not only from its own advantage, but primarily from His Essence itself—and this sense the soul receives from the body, in which the choice of the Essence is revealed.

ובפרטיות יותר: בחירת העצמות היא גם בנשמה, כי זה גופא שהנשמה היא “בן” להקדוש-ברוך-הוא הוא לפי שפך בחר בבחירתו הקפשית.

אבל כיון שבנשמה יש המעלה ד’ בן, לא נפרת בה בחירת העצמות, ועל-ידי ירידתה והתלבשותה בגוף (שאינו בו עלוי, כי אם בחירת העצמות) מתגלה בנשמה בחירת העצמות.

ולאידך, מעלת ה’ בחירה” בגוף מתייחסת לעצמותו יתברך (הבוחר), ולא לגוף (הנבחר), שמצד עצמו (אין בו עלוי) גם לאחרי הבחירה.

ועל-ידי זה שהנשמה (שיש בה המעלה ד’ בן) מתלבשת בגוף להקיותו ולבררו ולזככו על-ידי קיום התורה ומצוות – נעשה עלוי גם בגוף, שמתגלה בו בחירת העצמות באופן שמתייחסת אליו ומתגלה בו.

ולאחרי שבחירת העצמות מתגלה בהגוף (על-ידי התלבשות הנשמה לברר ולזכך הגוף על-ידי קיום התורה ומצוות), אזי מתגלה גם בהנשמה (על-ידי הגוף) שהיא לא רק “בן”, אלא יש בה בחירת העצמות.

ועל-פי-זה יש לבאר תכן הענין שלעתיד לבוא [הנשמה תתפרנס מן הגוף – שבזמן הזה, זמן העבודה דברור וזכור הגוף, עקר ההדגשה היא שגלוי אור [הנשמה (מעלת הגלויים) יומשך ויחדר בהגוף]

ולעתיד לבוא, לאחרי גמר הברורים, תהיה עקר ההדגשה על התגלות העצם שלמעלה מגלויים, שלכן ירגש בהנשמה שהתקשרותה עם הקדוש-ברוך-הוא היא לא (רק) מצד מעלתה, אלא (גם ובעיקר) מצד עצמותו יתברך ממש, שרגש זה מקבלת הנשמה [מהגוף שבו מתגלה בחירת העצמות]

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

And it is found that in the existence of Israel, a soul in a body, and their service in the fulfillment of the Torah and commandments, the connection of Israel with the Holy One, blessed is He, is revealed in all aspects: from the standpoint of the essence – the choice of the Essence; from the standpoint of the revelations – the level of “son,” and the level of pleasant ways and good deeds; and from the standpoint of both together – that the choice of the Essence is revealed and penetrates the level of “son” and the pleasant ways and good deeds; that is, that the essence is also in revelation (that in this is emphasized the truth of its matter, of the essence, that it is not defined as being in concealment, but rather it also comes in revelation, as mentioned above, section 4).

(1)

According to this, it is possible to explain the particulars of the ideas of “Noach” and “Toldos” in the service of a person: Noach (which is before Toldos) indicates the essential superiority of Israel, who preceded the Torah—the bond of Israel with the Holy One blessed be He from the essence itself, which is above the bond that is from revelations through pleasant ways and good deeds.

But the true perfection is when the essence is drawn and penetrates and is revealed also in the aspect of revelations—Toldos that comes after Noach, which indicates (not only good deeds in general, but) good deeds that come as a result (after) the revelation of the essence itself.

And it is possible to say that this matter is alluded to also in each of the two portions (Noach and Toldos) on its own:

In Noach, which refers to the essence—Rashi adds and emphasizes that the main offspring of the righteous are good deeds, meaning that the main thing is that the essence be drawn and penetrate into the aspect of revelations, good deeds.

ונמצא, שבמציאות של ישראל, נשמה בגוף, ועבודתם בקיום התורה ומצוות, מתגלה ההתקשרות ד'ישראל עם הקדוש-ברוך-הוא בכל האפנים: מצד העצם – בחירת העצמות; מצד הגלויים – המעלה ד'בן', והמעלה ד'דרכים נאים ומעשים טובים; ומצד שניהם יחד – שבחירת העצמות מתגלה וחוֹדֶרֶת במעלה ד'בן' ובדרכים נאים ומעשים טובים, הינו, שהעצם הוא גם בהתגלות (שבזה מדגיש אמתת ענינו של העצם, שאינו מגדר בהעלם, אלא בא גם בגלוי, בפזר לעיל סעיף ד).

על-פי-זה יש לבאר פרטי הענינים ד'נח' ו'תולדות' בעבודת האדם: “נח” (שלפני “תולדות”) מורה על מעלתם העצמית של ישראל שקדמו לתורה, ההתקשרות ד'ישראל עם הקדוש-ברוך-הוא מצד העצם ממש שלמעלה מההתקשרות שמצד הגלויים על-ידי דרכים נאים ומעשים טובים.

אבל, השלמות האמתית היא כשהעצם נמשך וחוֹדֶר ומתגלה גם בבחינת הגלויים – “תולדות” שלאחרי “נח”, שמורה (לא רק על מעשים טובים סתם, אלא) על מעשים טובים שבאים כתוצאה (לאחרי) מהתגלות העצם ממש.

ויש לומר, שענין זה מרמז גם בכל אחת מב' הפרשיות (“נח” ו’תולדות’) בפני-עצמה:

ב’נח’, שקאי על העצם – מוסיף ומדגיש רש"י שעקר תולדותיהם של צדיקים “מעשים טובים”, הינו, שהעקר הוא שהעצם ימשך ויחֹדֶר בבחינת “הגלויים”, “מעשים טובים”.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

Except that the good deeds of Noach— since their main aspect is in spirituality, in lofty matters, and not in simple and physical matters that in themselves have no superiority— this is revelation and not the essence, and the drawing of the essence (“Anochi”) which is expressed in simple and physical matters is at the Giving of the Torah, whose beginning is in the good deeds in Parashas Toldos.

And in Toldos, which refers to revelations (pleasant ways and good deeds)— Rashi adds and emphasizes the matter of Toldos in its literal sense (Yaakov and Esav mentioned in the portion), the essence of “the offspring of Yitzchak” (in the literal sense, the birth of existence) which is above and before the aspect of revelations.

Meaning that in the good deeds (the Toldos in service) that are from the aspect of revelations, the essence (Toldos in its literal, essential sense) penetrates, is drawn, and becomes revealed.

(ז)

And it is possible to add and explain in greater particularity in Parashas Toldos – “And these are the offspring of Yitzchak,” Yaakov and Esav mentioned in the Parashah: and as a preface – since Yitzchak is the first Jew whose entire existence and offspring are after the preparation and the beginning of the giving of the Torah, it is reasonable to say that all matters of Yitzchak, and how much more so his main matters, “the offspring of Yitzchak,” Yaakov and Esav, exist in every single Jew.

That Yaakov refers to the soul, and Esav refers to the body (as is known that Yaakov and Esav in their root are Tikkun and Tohu, Ma”h and Ba”n, and the soul and body are also Ma”h and Ba”n).

אֵלָא, שֶׁהַמַּעֲשִׂים טוֹבִים ד'נח" – פִּינּוּ שְׁעָקָרָם בְּרוּחָנִיּוּת, בְּעִנְיָנִים נְעִלִים, וְלֹא בְּעִנְיָנִים פְּשׁוּטִים וְגִשְׁמִיִּים שֶׁמִּצַּד עֲצָמָם אֵין בָּהֶם מַעֲלָה – הִרְיִיזָה בְּחִינַת הַגְּלוּיִים וְלֹא הָעֲצָם, וְהַמְשַׁכַּת הָעֲצָם (“אֲנֹכִי”) שֶׁמִּתְבַּטֵּאת בְּעִנְיָנִים פְּשׁוּטִים וְגִשְׁמִיִּים הִיא בְּמַתֵּן תּוֹרָה, שֶׁהִתְחַלְתּוּ ב'מַעֲשִׂים טוֹבִים" שֶׁבְּפֶרֶשֶׁת [”תּוֹלְדוֹת”].

וּב'תּוֹלְדוֹת", שֶׁקָּאִי עַל הַגְּלוּיִים (“דְּרָכִים נָאִים וּמַעֲשִׂים טוֹבִים”) – מוֹסִיף וּמְדַגֵּשׁ רַש"י הָעִנְיָן ד'תּוֹלְדוֹת" כְּפִשּׁוּטוֹ (“יַעֲקֹב וְעֵשָׂו הָאֲמוּרִים בְּפֶרֶשָׁה”), הָעֲצָם ד'תּוֹלְדוֹת יִצְחָק” (כְּפִשּׁוּטוֹ, לִדְת הַמַּצִּיאוֹת) שֶׁלִּפְנֵי וְלַמַּעֲלָה מִבְּחִינַת הַגְּלוּיִים.

הֵינּוּ, שֶׁב'מַעֲשִׂים טוֹבִים” (“תּוֹלְדוֹת” בְּעִבְרִית) שֶׁמִּצַּד בְּחִינַת הַגְּלוּיִים – חוֹדֵר וְנִמְשָׁךְ וּמִתְגַּלֶּה הָעֲצָם (“תּוֹלְדוֹת” כְּפִשּׁוּטוֹ).

וְיֵשׁ לְהוֹסִיף וּלְבָאֵר בְּפֶרֶשֶׁת יוֹתֵר בְּפֶרֶשֶׁת תּוֹלְדוֹת – “וְאֵלֶּה תּוֹלְדוֹת יִצְחָק”, יַעֲקֹב וְעֵשָׂו הָאֲמוּרִים בְּפֶרֶשָׁה": – וּבְהִקְדָּמָה – שֶׁכִּינּוּ שִׁינְיָן הוּא הַיְּהוּדִי הָרִאשׁוֹן שֶׁכָּל מַצִּיאוֹתוֹ וְתּוֹלְדוֹתָיו לְאַחֲרֵי הַהִכָּנָה וְהִתְחַלְתָּה דְּמַתֵּן תּוֹרָה, מִסְתַּבֵּר לוֹמֵר, שֶׁכָּל עִנְיָנוֹ שֶׁל יִצְחָק, וְעַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה עִנְיָנוֹ הָעִקְרִיִּים, “תּוֹלְדוֹת יִצְחָק”, יַעֲקֹב וְעֵשָׂו, שֶׁנִּגְמָה בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

שִׁינְיָן קָאִי עַל הַנִּשְׁמָה, וְעֵשָׂו קָאִי עַל הַגּוּף (כִּידוּעַ – שִׁינְיָן וְעֵשָׂו בְּשִׁרְשָׁם הֵם תְּקוּן וְתוֹהוּ, מ'ה וּב'ז, וְגַם נִשְׁמָה וְגוּף הֵם מ'ה וּב'ז).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

And it is possible to say that the choice that is from the Essence in a matter which in itself has no superiority is expressed in the precedence of Esav (body) to Yaakov (soul), “the first was born, Esav”; and one may add that the superiority of Esav is also hinted in “admoni,” letters of “me’od,” without limit, and also in “a mantle of hair,” which hints to the thirteen attributes of the beard.

וְיֵשׁ לומר, שֶׁהַבְּחִירָה שֶׁמֻצָּד הַעֲצָמוֹת בְּדָבָר שֶׁמֻצָּד עֲצָמוֹ אֵין בוֹ שׁוֹם מַעֲלָה, מִתְבַּטָּאת בְּהַקְדִּימָה דִּעֲשׂוֹ (גוף) לַיַּעֲקֹב (נֶשְׁמָה), “הָרִאשׁוֹן גָּחוֹן עָשׂוֹ”; וְיֵשׁ לְהוֹסִיף, שֶׁמַּעֲלַת עָשׂוֹ מְרֻמָּזֶת גַּם בְּ”אַדְמוֹנִי”, אוֹתִיּוֹת “מֵאֹד”, בְּלִי גְבוּל, וְגַם בְּ”אַדְרָת שְׁעָר”, שְׂרוּיָז עַל י”ג תְּקוּנֵי דִיקָנָא.

And since specifically through the soul enclothing in the body to refine and purify it through the fulfillment of Torah and mitzvos the choice of the Essence is drawn and revealed in the body (and afterwards also in the soul) also from the aspect of revelations—therefore Esav requests from Yaakov, “Pour into me now from this very red,” meaning that through Yaakov (soul) there will be revealed (this) in Esav (body) the superiority of the without-limit (the “red, red,” letters of “me’od” twice) that is in the choice of the Essence.

וְכִיּוֹן שֶׁדוֹקָא בְּהַתְלַבְּשׁוֹת הַנֶּשְׁמָה בְּהַגּוֹף לְכַרְרוֹ וּלְזַכְּכוֹ עַל־יְדֵי קִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת נִמְשָׁכֶת וּמִתְגַּלָּה בְּחִירַת הַעֲצָמוֹת בְּהַגּוֹף (וּלְאַחֲרֵי־זֶה גַּם בְּהַנֶּשְׁמָה) גַּם מֻצָּד בְּחִינַת הַגְּלוּיִים (בְּפִנְיָה לַעֲיִל ס' ה) – לָכֵן מִבְּקֵשׁ עָשׂוֹ מֵיַעֲקֹב “הַלְעִיטֵנִי נָא מִן הָאֵדָם הָאֵדָם הַזֶּה”, הֵינוּ, שְׁעַל־יְדֵי יַעֲקֹב (נֶשְׁמָה) תִּתְגַּלֶּה (“הַזֶּה”) בְּעָשׂוֹ (גוף) מַעֲלַת הַבְּלִי גְבוּל (“הָאֵדָם הָאֵדָם”), אוֹתִיּוֹת “מֵאֹד” ב' פְּעָמִים) שֶׁבְּחִירַת הַעֲצָמוֹת.

And according to this one can explain what is written, “And Esav despised the birthright,” to the positive— “and he despised” from the expression of “bizah,” meaning that he relinquishes the birthright for the sake of a greater elevation of the revelation of the Essence (in which is emphasized the truth of the concept of the Essence, that it is not defined by concealment and comes also in revelation) which is above the category of birthright.

וְעַל־פִּי־זֶה יֵשׁ לְפָרֵשׁ מֵה־שֶּׁכָּתוּב “וַיִּבֹז עָשׂוֹ אֶת הַבְּכֹרָה” לְמַעֲלִיּוֹתָא (“וַיִּבֹז” מִלְשׁוֹן “בְּזָה”) – שְׁמוֹתָר עַל הַבְּכֹרָה בְּשִׁבִּיל עֲלִי גְדוּל יוֹתֵר דְּהַתְגַּלּוּת הַעֲצָם (שֶׁבְּזָה מִדְּגֵשׁ אֱמֶתָת עֲנִינוֹ שֶׁל הַעֲצָם, שְׂאִינוֹ מְגִדֵּר בְּהַעֲלָם וּבָא גַּם גְּלוּי) שֶׁלְמַעֲלָה מִהַגִּדֵּר “ד” בְּכֹרָה.

And according to this one can explain the precise wording of Rashi: “And these are the offspring of Yitzchak,” Yaakov and Esav (Yaakov precedes Esav) mentioned in the Parashah (even though in their statement in the Parashah Esav precedes Yaakov)— because the revelation (“and these”) of the Essence (“offspring”) is through this that the soul (Yaakov) enclothes itself in the body (Esav) in order to refine it and purify it through the service of the fulfillment of Torah and mitzvos (“mentioned in the Parashah”), that through this the choice of the Essence is revealed (in the body, and through it the choice is also revealed in the soul).

וְעַל־פִּי־זֶה יֵשׁ לְבָאֵר דִּיּוֹק לְשׁוֹן רַשִׁי “וְאֵלֶּה תוֹלְדוֹת יִצְחָק”, יַעֲקֹב וְעָשׂוֹ (יַעֲקֹב קוֹדֵם לְעָשׂוֹ) הָאֲמוּרִים בְּפָרָשָׁה (אֵף) שֶׁבְּאֲמִירָתָם בְּפָרָשָׁה קוֹדֵם עָשׂוֹ לַיַּעֲקֹב – כִּי, הַתְגַּלּוּת (“וְאֵלֶּה”) הַעֲצָם (“תּוֹלְדוֹת”) הִיא עַל־יְדֵי־זֶה שֶׁהַנֶּשְׁמָה (יַעֲקֹב) מִתְלַבְּשֶׁת בְּגוֹף (עָשׂוֹ) כְּדִי לְכַרְרוֹ וּלְזַכְּכוֹ עַל־יְדֵי הַעֲבוּדָה דְּקִיּוֹם הַתּוֹרָה וּמִצְוֹת (“הָאֲמוּרִים בְּפָרָשָׁה”), שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מִתְגַּלֶּה בְּחִירַת הַעֲצָמוֹת (בְּהַגּוֹף, וְעַל־יְדֵי מִתְגַּלָּה גַּם הַבְּחִירָה בְּהַנֶּשְׁמָה).

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

And as a continuation of this come the portions after this: Parashas Vayeitzei— “And Yaakov went out from Be’er Sheva and he went toward Charan,” the service of Yaakov in the refinement of Lavan; and Parashas Vayishlach— “And Yaakov sent messengers before him to Esav his brother”— the refinement of Esav; and until Parashas Vayeishev— “And Yaakov dwelled,” to dwell in tranquility, in which is emphasized the perfection of “Noach” (from the expression of rest) in actuality and in revelation in the completion and wholeness of the service, which is the matter of reward, “the reward of a mitzvah (is the) mitzvah itself,” whose essence and perfection is the satisfaction (Noach from the expression of satisfaction) of the Creator, which is drawn and revealed and penetrates into the satisfaction of the created being.

(ח)

And according to the known point that the Torah portion of the week is related to the content of the time, there is to connect the above with the content of the month of Kislev, in which we read the portion of Toldos: its theme is emphasized in the holidays in it – the festival that concludes and seals it, the days of Chanukah, and the holidays in the teachings of Chassidus, the 19th of Kislev and the 10th of Kislev, whose shared point is the matter of oil.

The miracle of the oil of Chanukah, which hints to the inner dimension of the Torah, the level of the “oil” in Torah, which was revealed in Chassidus in Kislev in the manner of “your wellsprings shall spread outward,” at the entrance of his house, outside.

And the idea here is that “oil” refers to the essence of the thing, which therefore seeps through everything, drawn and penetrating everywhere, even below outside. In that drawing and revelation below is emphasized the revelation of the essence itself, just as the essence of “Noach” is revealed specifically in “Toldos,” Yaakov and Esav.

ובהמשך לזה באים הפרשיות שלאחריו: פרשת ויצא – “ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה”, עבודת יעקב בהברור דלכו; ופרשת וישלח – “וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו” – הברור דעשו; ועד לפרשת וישב – “וישב יעקב, לישב בשלוח”, שבזה מדגשת השלמות ד”נח” (מלשון מנוחה) בפעל ובגלוי בגמר ושלמות העבודה, שזהו ענין השכר, “שכר מצוה (היא ה)מצוה (עצמה)”, שעקרו ושלמותו הוא הנחת-רוח (“נח” מלשון נחת-רוח) דבורא (שנמשך ומתגלה וחדר [בהנחת-רוח דנבכר]).

ועל-פי הידוע שפרשת השבוע שיכת לתכן הזמן – יש לקשר האמור לעיל עם תכנו של חדש כסלו שבו קורין פרשת תולדות: ענינו של חדש כסלו מדגש בהימים טובים שבו – היום-טוב שבסיומו וחותמו, ימי חנכה, והימים טובים בתורת החסידות, י”ט כסלו ויו”ד כסלו, אשר, הנקדה המשתפת שביניהם היא ענין השמן.

גם השמן דחנכה, שרומז על פנימיות התורה, בחינת השמן שבתורה, שנתגלה בתורת החסידות בחדש כסלו, באפן דפוצו מעינתיה חוצה, על פתח ביתו “מבחוץ”.

והענין בזה – ששמן מורה על עצמיות הדבר (עטעני), שלכן מפעפע בכל דבר, שנמשך וחדר בכל מקום, עד למטה מטה (בחוץ), אשר, בהמשכה והתגלות למטה דוקא מדגשת התגלות העצם ממש, כשם שהעצם דנח”מ מתגלה בתולדות דוקא, יעקב ויעשו האמורים בפרשה.

The Rebbe

Sichas Nun Beis Parshas Toldos

And one can add that this is hinted also in the novelty of the festival of Chanukah (the end and seal of Kislev) above other holidays – that its beginning and most days (five or six) are in Kislev and continue also into the beginning of Teves.

The idea of the month of Teves – “a month in which the body enjoys the body,” which hints to the enjoyment of the lower body (the physical body) from the body (the essence) above.

And one can say that in the continuation of the days of Chanukah in Teves it is hinted that through the service of the Chanukah light, the mitzvah-lamp and Torah-light, made by the soul’s enclothing to refine the physical body first and its portion in the world, drawn outward, the choice of the Essence in the physical body is drawn and revealed.

It penetrates the being of the body until it is felt and revealed in the sensation of the body (pleasure), that it is recognized and revealed openly that Yisrael and the Holy One, blessed be He, are entirely one, and even to the revelation of His Essence in the whole world, that it becomes a dwelling for Him, a dwelling for His Essence itself.

[NOTE Summary:

The Rebbe begins by emphasizing that the names of the Torah portions are exact, since they were established according to the minhag of Yisrael, and minhag Yisrael is Torah. Even though Parshas Noach and Parshas Toldos both open with similar expressions of “These are the generations...,” each parsha receives a different name because its name must reflect its deepest essence. “Noach” expresses the core being and essential state—associated with menuchah, tranquility, and the essential existence of the tzaddik—while “Toldos” expresses revealed outcomes, results, and good deeds.

The Rebbe shows that this distinction reflects the cosmic difference between before and after Matan Torah. “Noach” corresponds to the essential, innate connection of Yidden to Hashem that precedes Torah entirely—“Yisrael arose in thought”—a connection rooted in Atzmus itself and not dependent on revealed qualities. “Toldos,” in contrast, corresponds to the avodah that follows this essential bond: the revelation of the essence within the world through good deeds, mitzvos, and the practical avodah of the soul as it works through the body.

ויש להוסיף, שענין זה מרמז גם בהחדוש ביהיום-טוב
דחגכה (סיומו וחותמו של חדש כסלו) לגבי שאר
הימים טובים – שהתחלתו ורבו (חמשה או ששה
ימים) בחדש כסלו, והולך ונמשך גם בהתחלת חדש
טבת.

ענינו של חדש טבת – ירח שהגוף נהנה מן הגוף",
שרומז על ההנאה דהגוף שלמטה (גוף הגשמי)
מהגוף (העצם) שלמעלה.

ויש לומר, שבהמשך דימי חגכה בחדש טבת, מרמז,
שעל-ידי העבודה דבר חגכה, נר מצוה ותורה אור",
שנעשית על-ידי התלבשות הנשמה (נר ה' נשמת
אדם") לברך ולזכור את הגוף הגשמי (בתחלה) וחקקו
("בעולם) על פתח ביתו מבחוץ).

נמשכת ומתגלה בחירת העצמות בהגוף הגשמי באפן
שחודרת במציאות הגוף עד שנפרת ומתגלה בהרגש
הגוף (הנאה), שנפר בפעל ובגלוי שישאראל
וקדשא-בריה-הוא כלא חד", ועד לגלוי עצמותו
יתברך (יש האמתי) בכל העולם (ביש הנברא),
שנעשה דירה לו יתברך, דירה לעצמותו ממש.

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

This framework becomes deeper when applied to Yitzchak, the first Jew whose entire existence and “generations” follow the preparation for Matan Torah. His Toldos—Yaakov and Esav—exist within each Jew. Yaakov represents the neshamah; Esav represents the guf. The Rebbe explains that the choice of Atzmus is specifically in the guf, the element that has no inherent revealed virtue. This is why Esav is born first. Yet the revelation of that essential chosenness is only through the neshamah working within the guf, refining it and elevating it through Torah and mitzvos.

From here the Rebbe explains that true shleimus is when the essence (Noach) permeates and is expressed within the realm of giluyim (Toldos). Not only does the essence remain concealed, but it becomes revealed and manifests within the practical avodah of good deeds, even in the lowest and simplest aspects of life.

The Rebbe then connects all of this with the avodah of the month of Kislev, the month of the revelation of the “oil” of Torah—the pnimius of Torah revealed through Chassidus, beginning with Yud and Yud-Tes Kislev—and culminating in Chanukah, the miracle of oil. Oil represents etzem, which penetrates everywhere and flows downward without limit, even “chutzah,” mirroring how the essence of a Jew becomes revealed in the world through Torah, mitzvos, and the spreading of Chassidus.

The continuation of Chanukah into the month of Teves—“a month in which the body enjoys the body”—hints to the pleasure of the physical body below receiving from the Essence above. Through ner mitzvah and Torah or, accomplished by the neshamah refining the physicality of the guf and the world, the revelation of Atzmus penetrates the very sensation of the physical body. This leads to a state where the world itself reveals “Hashem and Yisrael are entirely one,” completing the purpose of creation: a dira for Atzmus in the lowest realm.

Practical Takeaway:

The Rebbe’s teaching calls each Jew to reveal their inherent, essential bond with Hashem—represented by “Noach”—within the practical details of daily avodah—“Toldos.” This means engaging the physical world, the body, and ordinary actions with mitzvos, refinement, and light, until the deepest essence shines even in the simplest places. By spreading the wellsprings of Chassidus outward, especially in the spirit of Kislev and Chanukah, every Jew participates in drawing Atzmus into the world, transforming the physical into a dwelling for the Infinite.

Chassidic Story

There was once a young chossid who felt torn between two worlds. On one hand, he was deeply drawn to learning, davening, and anything that uplifted his soul. On the other hand, every time he had to deal with his job, daily responsibilities, or the physical demands of life, he felt out of place and frustrated. He believed that elevating himself meant escaping the physical, that the only way to feel close to Hashem was to remain in the spiritual realm of the neshamah. The ordinary world, he thought, simply pulled him down.

Confused and burdened, he wrote to the Lubavitcher Rebbe, sharing his sense of disconnect and asking for guidance. The Rebbe’s response surprised him. The Rebbe explained that his struggle came from a

The Rebbe

Sichas Nun Beis

Parshas Toldos

misunderstanding of what true holiness is. “Your body is not an obstacle,” the Rebbe told him. “It is the vessel for revelation. The neshamah’s purpose is not to flee from the guf, but to refine it. Through your actions in the physical world, you reveal Atzmus — the Divine Essence — specifically in the lowest and most ordinary places.”

The young man took the Rebbe’s words to heart. When he returned to work, he did so with a new mindset. Every task, no matter how mundane, now carried meaning. Every interaction with another person became an opportunity to act with integrity, kindness, and purpose. Slowly he discovered that moments of clarity and connection — once felt only in learning or tefillah — began to appear in his daily labor as well. He realized that the spark of his essence shone brightest not when he escaped the world, but when he elevated it.

With time, the Rebbe’s teaching transformed him. What once felt like a conflict between body and soul became a partnership. He came to see that the greatest revelations of holiness occur specifically when the neshamah works through the guf, refining the physical rather than rejecting it. In this way, he personally experienced the Rebbe’s central message: that the essence of a Jew is not diminished by descent — it is revealed through it.

END NOTE